

פרשת האזינו

כי גוי אובד עצות המה ואין בהם תבונה (לב, כח)

ולכאורה מי שהוא אובד עצות הרי זה מחמת חוסר תבונה, ומה צריך לחזור ולומר 'ואין בהם תבונה'.

אלא דמצינו בגמ' (מגילה יב, ב) דאחשורוש שאל בתחילה את חכמי ישראל, כדת מה לעשות בושתי, ואמרו חכמים, מה נעשה, אם נאמר לו שיהרגה הרי למחר כשיתפקח יתבע את דמה מעמנו, ואם נפסוק את דינה לפטור הלוא יש בכך זלזול במלוכה, לפיכך אמרו לו לאחשורוש מיום שחרב בית המקדש וגלינו מארצנו, נטלה עצה מעמנו ואין בידינו לדון דיני נפשות, לך אל עמון ומואב היושבים במנוחה והם יפסקו את הדין.

הרי לנו, דפעמים באים למצב של 'אובדי עצות' אך לא מחמת חוסר תבונה, אלא אדרבה מבינה יתירה דמתוך ההפסד שיכול לבוא מעדיף המשיא עצה לומר שאין בידו עצה.

לפיכך הוצרך הכתוב להוסיף דגוי אובד עצות מחמת 'ואין בהם תבונה'.

מקור: נחל קדומים